Opłacono gotówką.

Nr. 32. 1934.

Gazeta Urzędowa
POWIATU KATOWICKIEGO

Wychodzi tygodniowo. — Cena prenumeraty kwartalnie **3 złote**. -- Cena pojedyńczego numeru **30 groszy**.
Przyjmowanie ogłoszeń w Redakcji, gmach Wydz. Pow. pokój 36.
Redaktor: Franciszek Bąk, st. insp. Wydz. Pow., tel. 319-91.

Katowice, sobota, dnia 11. sierpnia 1934 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenia władz.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych

z dnia 5 czerwca 1934 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego oraz Spraw Wewnętrznych w sprawie wykonania art. 55 ustawy z dnia 23 maja 1924 r. o powszechnym obowiązku wojskowym.

Na podstawie art. 55 ustawy z dnia 23 maja 1924 r. o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 60, poz. 455) zarządza się co następuje:

§ 1. Zakłady naukowe tudzież egzaminy, których ukończenie lub złożenie uprawnia do skróconej czynnej służby wojskowej (obowiązkowej) w myśl art. 51 ustawy z dnia 23 maja 1924 r. o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 60, poz. 455) są oznaczone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie tracą moc obowiązującą rozporządzenia Ministra Spraw Wojskowych z dnia 15 kwietnia 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 331) z dnia 27 marca 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 399) i z dnia 6 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 68, poz. 626).

Minister Spraw Wojskowych: J. Piłsudski.

Załącznik do rozp. Ministra Spraw Wojskowych z dnia 5 czerwca 1934 r. (poz. 493).

WYKAZ

zakładów naukowych tudzież egzaminów, których ukończenie lub złożenie, uprawnia do skróconej czynnej służby wojskowej (obowiązkowej) w myśl art. 51 ustawy z dnia 23 maja 1924 r. o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 60, poz. 455).

CZĘŚĆ I.

Szkoły średnie ogólnokształcące, państwowe albo prywatne, mające prawa szkół państwowych, tudzież inne szkoły państwowe i prywatne, uznane za równorzędne ze szkołą średnią ogólnokształcącą, których absolwentom przysługuje prawo do skróconej czynnej służby wojskowej (obowiązkowej), na podstawie świadectwa dojrzałości, lub świadectwa z ustanowionego w nich egzaminu końcowego.

„p. p."

Nr	Miejscowość	Nazwa szkoły
		12. Województwo Śląskie.
		A. Szkoły średnie ogólnokształcące.
1	Bielsko	Państwowe Gimnazjum Męskie
2	„	Państwowe Gimnazjum Męskie z niemieckim językiem nauczania
3	Cieszyn	Państwowe Gimnazjum Męskie im. A. Osuchowskiego
4	„	Państwowe Gimnazjum Męskie matematyczno-przyrodnicze
5	Katowice	Państwowe Gimnazjum Męskie
6	„	Miejskie Gimnazjum Męskie im. Mikołaja Kopernika
7	Królewska Huta	Państwowe Gimnazjum Męskie Klasyczne
8	„	Państwowe Gimnazjum Męskie Matematyczno-Przyrodnicze im. św. Stanisława Kostki

Nr	Miejscowość	Nazwa szkoły
9	Lubliniec	Państwowe Gimnazjum Męskie im. A. Mickiewicza
10	Mikołów	Państwowe Gimnazjum Męskie
11	Mysłowice	Państwowe Gimnazjum Męskie im. T. Kościuszki
12	Nowy Bytom	Komunalne Gimnazjum Koedukacyjne im. Wł. Reymonta
13	Pszczyna	Państwowe Gimnazjum Męskie im. Bolesława Chrobrego
14	Roździeń	Komunalne Gimnazjum Koedukacyjne
15	Ruda Śląska	Komunalne Gimnazjum Koedukacyjne im. Stanisława Staszica
16	Rybnik	Państwowe Gimnazjum Męskie
17	Siemianowice Śl.	Państwowe Gimnazjum Męskie im. J. Śniadeckiego
18	Szarlej	Państwowe Gimnazjum Męskie im. Króla Jana Sobieskiego
19	Tarnowskie Góry	Państwowe Gimnazjum Męskie im. Ks. Jana II Opolskiego
20	Żory	Miejskie Gimnazjum Koedukacyjne im. K. Miarki

B. Zakłady kształcenia kandydatów na nauczycieli szkół powszechnych.

1	Bobrek przy Cieszynie	Państwowe Seminarjum Nauczycielskie Męskie
2	Bielsko	Prywatne Seminarjum Nauczycielskie Ewangelickie Koed.
3	Mysłowice	Państwowe Seminarjum Nauczycielskie Męskie im. Adama Mickiewicza
4	Pszczyna	Państwowe Seminarjum Nauczycielskie Męskie
5	Tarnowskie Góry	Państwowe Seminarjum Nauczycielskie Męskie

C. Szkoły zawodowe.

1	Bielsko	Państwowa Szkoła Przemysłowa. Wydziały: tkacko-przędzalniczy, mechaniczny (4 kursy nauki), farbiarski (3 kursy nauki)
2	Cieszyn	Państwowa 3-klasowa Koedukacyjna Szkoła Handlowa ze specjalną klasą czwartą o kierunku ekonomiczno-handlowym
3	Katowice	Śląskie Techniczne Zakłady Naukowe — szkoły średniej techników-mechaników, elektrotechników, techników budowlanych, techników drogowych, techników chemików (4 kursy nauki)
4	„	2-letnia Szkoła Ekonomiczno-Handlowa Towarzystwa Szerzenia Wiedzy Handlowej
5	„	Miejska 3-klasowa Koedukacyjna Szkoła Handlowa ze specjalną klasą czwartą o kierunku ekonomiczno-handlowym.
6	Królewska Huta	Miejska 3-klasowa Koedukacyjna Szkoła Handlowa ze specjalną klasą czwartą o kierunku ekonomiczno-handlowym
7	„	Koedukacyjne Miejskie Gimnazjum Handlowe (2 kursy nauki)
8	Rybnik	3-klasowa Koedukacyjna Szkoła Handlowa Izby Handlowej w Katowicach ze specjalną klasą czwartą o kierunku ekonomiczno-handlowym
9	Tarnowskie Góry	Szkoła Górnicza w Tarnowskich Górach Górnośląskiego „Związku Przemysłowców górniczo-hutniczych w Katowicach" (3 kursy nauki
10	Katowice	Państwowa Szkoła Górnicza (3 kursy nauki)

D. Szkoły muzyczne.

1	Katowice	Konserwatorjum Muzyczne.

CZĘŚĆ II.

Państwowe szkoły zawodowe, — w których warunkiem przyjęcia na pierwszy kurs jest ukończenie co najmniej 6-ciu klas szkoły średniej ogólnokształcącej i w których nauka trwa nie mniej niż 3 lata (tak zwane szkoły zawodowe typu wyższego — których słuchaczom przysługuje prawo do skróconej czynnej służby wojskowej (obowiązkowej po ukończeniu 4-ch półroczy takiej szkoły.

„p. p."

4. Województwo śląskie.

1	Cieszyn	Państwowa Wyższa Szkoła Gospodarstwa Wiejskiego

CZĘŚĆ III.

I. Egzaminy dojrzałości (egzaminy dyplomowe na nauczycieli szkół powszechnych) złożone przez uczniów szkół prywatnych, nie mających praw szkół państwowych (szkoły średnie ogólnokształcące i zakłady kształcenia kandydatów na nauczycieli szkół powszechnych), przed ustanowioną państwową komisją egzaminacyjną w tych szkołach.

II. Egzaminy dla czynnych a nie kwalifikowanych nauczycieli szkół powszechnych zdawane w myśl art. 18 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 258).

(Przedruk: z Dz. U. R. P. z dnia 27 czerwca 1934 r. Nr. 55).

Komunikaty.

Orzecznictwo Najw. Trybunału Administracyjnego.

Termin do wniesienia odwołania w razie uzupełnienia przez władzę swego orzeczenia dalszemi motywami.

W razie uzupełnienia decyji przez władzę, która ją wydała, dalszemi motywami, termin do wniesienia odwołania liczy się od dnia doręczenia pisma uzupełniającego.

Naskutek skargi Zakładu Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych w Warszawie na orzeczenie Min. Pracy i Opieki Społecznej z 4 XII 1930 r., dotyczące ubezpieczenia Konstantego P., pracownika firmy „B. G., przędzalnia w B.", N. T. A. uchylił zaskarżone orzeczenie z powodu wadliwego postępowania.

Motywy. Naskutek odwołania firmy „B. G." od orzeczenia Zakładu Ubezp. Prac. Umysł. z 24 VI 1929 r., którem uznano, że zatrudnieni w charakterze majstrów w tej firmie M. K. i K. P. podlegają obowiązkowi ubezpieczenia, Urząd Wojewódzki w Białymstoku wydał 12 VI 1930 r. decyzję tej treści: „Po rozpoznaniu odwołania na podstawie art. 130 przy zastosowaniu art. 164 rozp. Prezydenta Rzplitej z 24 XI 1927, Dz. U. poz. 911 oraz zważywszy, że według opinji inspektora pracy 32 obwodu w Białymstoku, wyrażonej w piśmie z 4 IV 1930 r. na podstawie przeprowadzonej inspekcji w fabryce, czynności K. P. nie posiadają cech pracy umysłowej, natomiast M. K., jako „szpielmajster" (kierownik przędzalni), jest pracownikiem umysłowym w rozumieniu art. 3 p. 1 powołanego rozp., — postanawiam zaskarżone orzeczenie Zakładu odnośne do K. zatwierdzić, odnośnie zaś do P. uchylić. Od decyzji niniejszej przysługuje prawo wniesienia odwołania za mojem pośrednictwem do Min. Pracy i Op. Społ. w ciągu jednego miesiąca od daty doręczenia".

Pismem z 27 VI 1930 Zakład Ubezp. Pracown. Umysł. zwrócił się do wojewody białostockiego, powołując się na art. 75 p. 2 rozp. o postępowaniu administracyjnem z prośbą o nadesłanie do powyższej decyzji prawnego i faktycznego uzasadnienia, zaznaczając, że do czasu otrzymania powyższego uzasadnienia Zakład będzie uważał bieg terminu, przysługującego Zakładowi do zaskarżenia wspomnianej decyzji, za przerwany.

Pismem z 4 VII 1930 r. wojewoda białostocki zawiadomił Zakład Ubezp. Prac. Umysł., że faktyczne uzasadnienie wydanej decyzji z 12 VI 1930 r. polega na opinji obwodowego inspektora pracy który na podstawie przeprowadzonego badania w fabryce uznał, że wykonywanie czynności danego pracownika daje podstawę do zaliczenia go do kategorji pracowników umysłowych lub, że charakter tych czynności nie posiada cech pracy umysłowej, a tem samem nie daje podstawy do zaliczenia do kategorji pracowników umysłowych w rozumieniu art. 3 p. 1 rozp. Prezydenta Rzplitej z 24 XI 1927, Dz. U. poz. 911.

Pismem z 9 VIII 1930 r. Zakład Ubezpieczeń Prac. Umysł. zwrócił się ponownie do wojewody białostockiego z prośbą o nadesłanie uzasadnienia lub też odpisów protokółów z przeprowadzonych przez obwodowego inspektora pracy badań, ponieważ Zakład, nie mając motywów, które doprowadziły obwodowego inspektora pracy do takiej a nie innej opinji, którą wojewoda podzielił, uchylając orzeczenie Zakładu, nie ma możności udowodnienia niesłuszności tej konkluzji.

W odpowiedzi na to wojewoda białostocki pismem z 18 IX 1930 r. uzupełnił swój reskrypt z 4 VII 1930 r. tem, że w sprawach, gdzie orzeczenie Zakładu Ubezp. Prac. Umysł. zostały uchylone, inspektor pracy dochodził do swych konkluzyj na podstawie okoliczności, że „dany pracownik z reguły obowiązany był spełniać czynności fizyczne, równorzędne z czynnościami, spełnianemi przez osoby nadzorowane, a tylko obok tego miał nadzór nad innymi współpracującymi". Tej właśnie kategorji pracownicy, zdaniem inspektora pracy, które całkowicie Urząd Wojewódzki podziela, niesłusznie zaliczeni zostali przez Zakład do kategorji pracowników umysłowych.

W dniu 9 X 1930 r. Zakł. Ubezp. Prac. Umysł. wniósł do Min. Pracy i Op. Społ. rekurs od decyzji Urzędu Wojewódzkiego w Białymstoku z 12 VI 1930 r., „uzupełnionej w dniu 18 IX 1930 r.", który to rekurs Ministerstwo orzeczeniem z 4 XII 1930 r. odrzuciło, jako spóźniony, gdyż decyzję Urzędu Wojewódzkiego otrzymał Zakład Ubezp. Prac. Umysł. 16 VI 1930 r.

Na to orzeczenie Zakł. Ubezp. Prac. Umysł. wniósł skargę do N. T. A., który rozważył co następuje:

Skarżący zarzuca naruszenie art. 164 rozp. Prezydenta Rzplitej z 24 XI 1927 Dz. Ust. poz. 911, gdyż, zdaniem jego, decyzja wojewody z 12 VI 1930 r. była niekompletna, nie zawierała bowiem faktycznego i prawnego uzasadnienia, wobec czego skarżący do czasu uzupełnienia tej decyzji nie miał możności skorzystać z prawa odwołania. Dopiero pismem z 18 IX 1930 r. wojewoda uzupełnił swą decyzję z 12 VI 1930 r., tem samem ją zmienił, wobec czego bieg terminu miesięcznego dla odwołania zaczął się od 18 IX 1930.

Otóż według art. 164 rozp. Prezydenta Rzplitej z 24 XI 1927, Dz. U. poz. 911, jak i według art. 83 rozp. o postęp. administracyjnem z 22 III 1928, Dz. U. poz. 341, termin do wniesienia odwołania liczy się od dnia doręczenia odnośnej decyzji. To ostatnie rozporządzenie przewiduje tylko jeden wyjątek od tej zasady, mianowicie, gdy władza, wbrew przepisowi art. 75 ust. 1, wogóle zaniedba objaśnić stronę o przysługującem jej prawie wniesienia odwołania i strona w ciągu 2 tygodni od chwili doręczenia jej decyzji zażąda przesłania jej takiego objaśnienia. W tym wypadku termin dla wniesienia odwołania liczy się, według wyraźnego przepisu art. 77 ust. 2 cyt. rozporządzenia, od dnia otrzymania przez stronę objaśnienia.

Natomiast wadliwość decyzji, spowodowana tylko brakiem prawnego i faktycznego uzasadnienia, w żadnym wypadku nie wstrzymuje rozpoczęcia biegu terminu dla wniesienia odwołania, ile że ten brak w decyzji, zwłaszcza wobec przepisu art. 85 rozp. o postęp. administracyjnem, nie umożliwia stronie wniesienia odwołania już choćby tylko z powodu tej wadliwości.

Jeżeli jednak strona w tym ostatnim wypadku nie wniesie odwołania, lecz zażąda od władzy, która decyzję wydała, uzupełnienia tej decyzji przez podanie motywów i władza temu żądaniu uczyni zadość czyto przez wydanie nowej decyzji, czy też

przez formalne uzupełnienie poprzedniej decyzji, natenczas władza otwiera stronie nowy termin do wniesienia odwołania, który winien być liczony od dnia doręczenia tej nowej, czy też uzupełnionej decyzji.

N. T. A. pomija kwestję, czy decyzja wojewody białostockiego z 12 VI 1930 zawierała prawne i faktyczne uzasadnienie i czy żądanie skarżącego zakomunikowania mu tego, zdaniem jego, brakującego uzasadnienia było słuszne, wojewoda uwzględnił bowiem to żądanie, oparte wyraźnie na przepisie art. 75 ust. 2 rozp. o postęp. administracyjnem o tyle, że oznajmił mu pismem z 4 VII 1930, na czem „polega faktyczne uzasadnienie decyzji z 12 VI 1930", a na dalsze podanie skarżącego w tej kwestjii „uzupełnił swój reskrypt z 4 VII 1930" pismem z 18 IX 1930, w którem zakomunikował skarżącemu stanowisko inspektora pracy, „które całkowicie Urząd Wojewódzki podziela".

Jak wynika z akt sprawy, skarżący w odwołaniu swem z 9 X 1930 wyraźnie zaznaczył, że wnosi je do decyzji wojewody z 12 VI 1930, „uzupnłnionej w dniu 18 IX 1930, i przedstawił przebieg sprawy. Pozwana władza, odrzucając zaskarżonem orzeczeniem to odwołanie, jako spóźnione, ograniczyła się tylko do stwierdzenia, że skarżący otrzymał decyzję wojewody z 12 VI 1930 w dniu 16 VI 1930, co było bezsporne, nie zajęła jednak stanowiska wobec twierdzenia skarżącego, że decyzja ta została uzupełniona pismem wojewody z 18 IX 1930, a pośrednio, że odwołanie wniesione zostało w terminie, który ma się liczyć, zdaniem skarżącego, od doręczenia pisma Urzędu Wojewódzkiego z 18 IX 1930 r. W myśl powyższych wywodów twierdzenie skarżącego w odwołaniu, że pismo Urzędu Wojewódzkiego z 18 IX 1930 r. jest uzupełnieniem decyzji z 12 IV 1930 gdyby było słuszne, czego Trybunał w odniesieniu do konkretnego wypadku nie rozstrzygnął właśnie z powodu pominięcia tej kwestji w zaskarżonem orzeczeniu, miałoby istotne znaczenie dla kwestji zachowania terminu do wniesienia odwołania. Nierozprawienie się z tem twierdzeniem w zaskarżonem orzeczeniu należy zatem uznać za naruszenie form postępowania administracyjnego ze szkodą skarżącego, gdyż utrudniło mu obronę przed Trybunałem, jako instancją kasacyjną. Tego braku zaskarżonego orzeczenia nie usuwają wyjaśnienia, zawarte w odpowiedzi na skargę, gdyż skarżący winien już w chwili wniesienia skargi mieć możność należytego sformułowania swych zarzutów.

Kierując się temi rozważeniami, N. T. A. uchylił zaskarżone orzeczenie na zasadzie art. 84 rozporządzenia z 27 X 1932 Dz. U. poz. 806 z powodu wadliwego postępowania. (Wyrok z 6 grudnia 1933 r. I. rej. 1265/31).

W. Borkowski,
sędzia N. T. A.

(Przedruk z Gaz. Ad. i Pol. Państ. z dnia 1. 6. 1934. nr. 13.

Wykładnia ustawy o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skrót: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dnia 1. lipca 1926 r. (DURP. z 1932 r. nr. 41, poz. 413).
r. w. s. — rozporządzenie wykonawcze z dnia 10. października 1932 r (Dz. U. R. P. Nr. 99, 842),

411 (art. 52 — 66 i 134). I. W przypadku konkretnym pismo, stwierdzające umowę między osobami A i B, zawierało postanowienia następujące: 1) „A zobowiązuje się scedować osobie B wszystkie swoje prawa, jakie posiada z tytułu umowy . . . zawartej z osobą C". 2) Za tę cesję została umówiona suma . . . płatna w terminach następujących: w dniu dzisiejszym A otrzymał od B . . zł, w dniu . . . płatne są . . . zł, a pozostała suma . . . zł płatna jest w dniu . . . ". 3) „Jeżeli B wykona swoje zobowiązania, wymienione w umowie niniejszej, to staje się jeszcze przed sporządzeniem aktu cesji . . . właścicielem . . ." (przedmiotów ruchomych, które osobie A należą się od C).

Najwyższy Trybunał Administracyjny wyrokiem z dnia 23. XI. 1931 r. L. Rej. 6051/29 orzekł: iż pismo powyższe stwierdza nie umowę przygotowawczą, ale umowę ostateczną. „Czy" bowiem „dany kontrakt przedstawia się jako umowa przygotowawcza, czy jako ostateczna, o tem decyduje widoczna z treści umowa (art. 6 u. o. s.) wola kontrahentów". W umowie quaestionis zaś „istnieją postanowienia, ujawniające, iż wola stron była w istocie skierowana na zawarcie już zaraz umowy ostatecznej. I tak B zobowiązał się do świadczeń pieniężnych na rzecz A, płatnych już na mocy umowy quaestionis w terminach w niej określonych i to niezależnie od okoliczności, czy i kiedy zawarta będzie umowa „ostateczna". Pozatem wolę stron, skierowaną na zawarcie umowy ostatecznej, ujawnia postanowienia, według którego B po dopełnieniu zobowiązań, „jeszcze przed sporządzeniem aktu cesji" staje się właścicielem — zatem osiąga skutek, jakiby osiągnął przez scedowanie przez osoby A".

II. W innym przypadku konkretnym został sporządzony akt notarjalny, na mocy którego osoba A, będąca właścicielem nieruchomości, oświadczyła, iż osobie B „przyrzeka sprzedać" daną nieruchomość. Zarazem osoby A i B stwierdziły, że cała cena kupna została przez osobę B zapłacona osobie A przed podpisaniem wymienionego aktu notarjalnego i że nieruchomość przechodzi niezwłocznie w posiadanie osoby B, która ma „prawo korzystania z nabytej nieruchomości według swego uznania", a w szczególności ma prawo „wznosić zabudowania, które będą stanowiły wyłączną własność" osoby B. Zarazem osoba B zobowiązała się do uiszczania danin publicznych, należnych od nieruchomości, od dnia sporządzenia wymienionego aktu notarjalnego. Nadto osobie B służy prawo przelewu uprawnień, nabytych wymienionym aktem notarjalnym, na osoby trzecie bez zgody osoby A.

Najwyższy Trybunał Administracyjny wyrokiem z dnia 23 listopada 1933 r. L. Rej. 2490/33 orzekł — z powołaniem się na art. 6 u. o. s. — iż powyższy akt notarjalny stwierdza umowę ostateczną, która podlega opłacie stemplowej, przewidzianej w art. 52 p. 1 u. o. s., gdyż „wola stron, zawierających umowę, skierowana była nie na zawarcie umowy obietnicy sprzedaży, lecz na nabycie nieruchomości, której akt dotyczy". (L. D. V. 55941/5/33).
(Przedruk z Dz. Urz. Min. Sk. z dnia 10. 10. 1934. nr. 16.).

DRUKARNIA SIEMIANOWICKA, (właśc. P. Pronobis) Siemianowice Śląskie, ul. Staszyca 17, tel. 23108